

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE
DECIZIE

02 august 2016

mun. Chișinău

Colegiul penal lărgit în următoarea componență:

Președinte

Judecători

Gordilă Nicolae

Cobăneanu Ala

Bejenaru Iurie

Druță Ion

Pitic Mariana

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Călugăreanu Vitalie și avocatul, Tocan Rodion, în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, în cauza penală privindu-l pe

Ușurelu Ion Constantin, născut la 02 iulie 1972, originar și domiciliat r-nul Cahul, s. Colibași.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 09.09.2008 - 15.04.2009

2. instanța de apel: 30.06.2009 - 14.12.2009

03.08.2010-30.11.2011

01.10.2012-09.07.2014

12.12.2014-16.02.2016

3. instanța de recurs: 21.10.2010-22.06.2010

04.05.2012 - 31.07.2012

26.09.2014-25.11.2014

20.06.2016-02.08.2016

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul din 15 aprilie 2009, a fost încetat procesul penal privind învinuirea lui Ușurelu Ion Constantin de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal (redacția legii 2002) în baza art. 1 al Legii nr. 278-XV din 16 iulie 2004 privind amnistia, în legătură aniversarea a X-a de la adoptarea Constituției Republicii Moldova. Ușurelu I. a fost achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunilor prevăzute art. 89, art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

2. Potrivit sentinței menționate, s-a constatat că Ușurelu Ion Constantin la data de 21 septembrie 1998, în jurul orei 23.30, prin înțelegere prealabilă împreună cu Tricolici V., având scopul sustragerii deschise a bunuri altei persoane, au pătruns în camera 57, 53 și 52 a căminului nr. 2 a Școlii Profesionale Tehnice nr. 32 din or. Cahul, str. Ștefan cel Mare 125, unde, prin amenințare cu răfuială fizică au sustras de la Bezman A. bani în sumă de 02 lei; de la Nistor I. bani în sumă de 02 lei; de la Popovici V. bani în sumă de 02 lei, de la Budei R. bani în sumă de 02 lei; de la Voinu C. bani în sumă de 02 lei; de la Bloșenco N. bani în sumă de 02 lei; de la Kim V. bani în sumă 0,50 lei și un tub de pastă de dinți la prețul de 4,50 lei, de la Gherman A. bani și bunuri în sumă de 177 lei, de la Chiroanda I. bani și bunuri în sumă de 13 lei, de la Șișianu I. bani și bunuri în sumă de 7,50 lei, în total, acționând de comun acord, au sustras în mod deschis bunuri materiale în sumă de 214,50 lei. De asemenea, prin aplicarea loviturilor minorilor Saghin I. și Kim V. au tentat la sustragerea deschisă a bunurilor lui Saghin I. în sumă de 70 lei, însă din cauza independentă de voința lor, nu și-au dus intenția până la capăt, din motivul gălăgiei auzite pe coridor.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, confirmată de probele administrate, fapta inculpatului Ușurelu I. a fost calificată *de drept* în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal și anume –*jaful, adică sustragerea deschisă a bunurilor altei persoane, săvârșită de două persoane prin pătrundere în încăpere, cu aplicarea violenței nepericuloase pentru viața sau sănătatea persoanei și cu cauzarea de daune în proporții considerabile.*

La fel, Ușurelu I. a fost pus sub învinuire de către organul de urmărire penală pentru faptul, că în seara de 03 spre 04 ianuarie 2000, în urma relațiilor ostile apărute imediat, în urma bătăii ce a avut loc în curtea casei lui Șerbina N. amplasată în s. Colibași, r-nul Cahul, unde se afla și Lupan Gh., având scopul de a-l omorî pe ultimul, din armă de foc cu încărcătură cu alice, pe care o avea la sine, a efectuat o împușcătură țintită în Lupan Gh., provocându-i ultimului leziuni corporale grave, periculoase pentru viață, în urma cărui fapt Lupan Gh. a decedat în Spitalul Raional Cahul.

Tot, Ușurelu I. a fost pus sub învinuire de către organul de urmărire penală și pentru faptul, că după săvârșirea infracțiunii sus menționate, văzându-l pe Beșliu Vitalie, pe str. Ștefan cel Mare din s. Colibași, r-nul Cahul, care la moment ieșiseră din curtea casei sale în stradă, cu scopul de a-l omorî pe ultimul, a efectuat o împușcătură țintită din arma avută asupra sa, în direcția lui Beșliu V., nimerindu-l în picior, provocându-i leziuni corporale mai puțin grave, cu dereglarea sănătății de lungă durată, din care cauză nu și-a dus intenția până la capăt.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni ale lui Ușurelu I. au fost încadrate de către organul de urmărire penală în baza art. 89 Cod penal (redacția legii 1961), *omorul premeditat, săvârșit fără circumstanțele agravante, arătate la art. 88 Cod penal*, precum și în baza art. 15, 88 pct. 4) Cod penal (redacția legii 1961), *tentativă la omorul premeditat, săvârșit asupra a două sau mai multe persoane.*

3. Sentința menționată a fost atacată cu apel de către procuror, prin care a solicitat casarea acesteia și pronunțare unei noi hotărâri, prin care Ușurelu I. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal (redacția din 18

decembrie 2008), la 13 ani închisoare, în baza art. 27, 145 alin. (1) Cod penal (redacția din 18 decembrie 2008), la 8 ani închisoare. Conform art. 84 Cod penal, pentru concurs de infracțiuni, prin cumul parțial al pedepselor aplicate, a-i stabili pedeapsa definitivă - 18 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 14 decembrie 2009, a fost respins apelul declarat ca nefondat și menținută sentința, pe motiv că prima instanță a stabilit corect starea de fapt și de drept, iar probele prezentate de acuzare nu au confirmat comiterea de către Ușurelu I. a infracțiunilor incriminate.

5. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către procurorul Serviciului reprezentare a învinuirii în Curtea de Apel Cahul, Mîțăblîndă V., prin care a solicitat casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, întemeindu-și recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

6. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 22 iunie 2010, a fost admis recursul ordinar declarat, casată total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Cahul din 14 decembrie 2009 și dispusă rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

7. În motivarea hotărârii sale instanța de recurs a indicat, că instanța nu a dat o evaluare cuvenită probelor administrate în cauză, nu a argumentat poziția referitor la admiterea unor probe și respingerea altora, în acest mod nu s-a pronunțat asupra tuturor argumentelor invocate de procuror, fapt ce echivalează cu nesoluționarea apelului.

Instanța de recurs a mai constatat, că instanța de apel a examinat formal apelul declarat de procuror, deoarece potrivit procesului-verbal al ședinței instanței de apel probele și motivele puse la baza deciziei nu au fost verificate în instanța de apel.

8. Prin încheierea Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 26 octombrie 2010, a fost admisă declarația de abținere a judecătorilor Curții de Apel Cahul și desemnată Curtea de Apel Comrat, pentru judecarea în ordine de apel a cauzei penale în privința lui Ușurelu I. învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, art. 89, art. 15, 88 pct. 4) Cod penal (redacția legii 1961).

9. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Comrat din 30 noiembrie 2011, a fost admis parțial apelul declarat, casată sentința în partea achitării lui Ușurelu I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 89 Cod penal (redacția legii 1961) și pronunțată o nouă hotărâre, prin care ultimul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal (redacția legii din 18 aprilie 2002), la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis. În rest apelul a fost respins și menținută sentința.

10. În motivarea soluției, instanța de apel a reținut, că probele administrate la examinarea cauzei confirmă vinovăția inculpatului în comiterea omorului lui Lupan G., iar acțiunile lui urmează a fi calificate în conformitate cu prevederile legii ca omor intenționat, așa cum prevede art. 89 Cod penal (redacția legii din 24 martie 1961) .

Totodată, instanța de apel a indicat, că o dată cu introducerea modificărilor în Codul penal prin Legea nr. 985 din 18 aprilie 2002 și în conformitate cu prevederi art.

10 alin. (1) Cod penal, acțiunile inculpatului au fost calificate în baza art. 145 alin. (1) Cod penal (în redacția din 18 aprilie 2002), deoarece această lege prevede pedeapsă mai blândă, astfel fiind mai favorabilă inculpatului.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de caracterul și gradul pericolului social al celor săvârșite, că acesta a comis o infracțiune gravă cu intenție, de personalitatea inculpatului și alte circumstanțe ale cauzei, ajungând la concluzia, că reeducarea acestuia este imposibilă fără izolarea de societate, stabilindu-i o pedeapsă privativă de libertate.

11. Avocatul Stoian I. în numele inculpatului a declarat recurs ordinar, prin care a solicitat casarea deciziei instanței de apel, respingerea apelului procurorului și menținerea sentinței.

În motivarea recursului, a specificat că probele aduse în sprijinul acușării nu dovedesc vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunilor incriminate.

Este neîntemeiată concluzia, precum că inculpatul nu locuiește pe teritoriul satului Colibași, r-nul Cahul, deoarece a fost făcută în baza certificatului eliberat de către primăria acestui sat. Cu toate acestea, anume această concluzie a fost pusă la baza încheierii Curții Apel Comrat din 02 martie 2011, prin care s-a dispus anunțarea în căutare a inculpatului, cu aplicarea măsurii preventive obligația de nepărăsire a localității.

Instanța de apel, fără a avea dovezi că inculpatul se eschivează cu rea-voință de la prezentarea în instanță, contrar prevederilor art. 321 alin. (2) pct.1) Cod de procedură penală, a examinat cauza în lipsa lui, încălcând dreptul acestuia la apărare, însă inculpatul nu s-a eschivat de a se prezenta în instanță, dar s-a aflat peste hotarele Republicii Moldova, nefiind înștiințat legal despre data examinării cauze penale.

12. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 31 iulie 2012, a fost admis recursul declarat, casată decizia instanței de apel din 30 noiembrie 2011 și dispusă rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Cahul.

13. În motivarea soluției adoptate, instanța de recurs a indicat, că la examinarea de către instanța de apel a cauzei menționate a fost încălcat dreptul inculpatului, cauza fiind examinată în lipsa acestuia, fără a fi constatat faptul că se eschivează cu rea-voință de la prezentarea în ședința de judecată.

Instanța de recurs a subliniat, că la materialele cauzei este prezentă informația Ministerului Afacerilor Interne din 27.09.2011, în care este indicat locul de domiciliu a inculpatului peste hotarele țării, cu toate acestea inculpatul nu a fost legal citat la adresa dată, iar cauza a fost examinată în lipsa lui, fiindu-i încălcat dreptul la un proces echitabil.

În concluzie, instanța de recurs a menționat, că la rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să respecte strict legislația privitor la citarea legală a inculpatului, să verifice, în conformitate cu prevederile art. 414 Cod de procedură penală, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate, să dea o apreciere cuvenită probelor, reieșind din prevederile art. 101 Cod de procedură penală, precum și să dea răspuns în hotărârea sa la toate argumentele invocate.

14. Prin încheierea Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 16 octombrie 2012, a fost admisă declarația de abținere a judecătorilor Curții de Apel Cahul și desemnată Curtea de Apel Bender, pentru judecarea în ordine de apel a cauzei penale în privința lui Ușurelu I. învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, art. 89, art. 15, 88 pct. 4) Cod penal (redacția legii 1961).

15. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Bender din 09 iulie 2014, a fost admis parțial apelul declarat, casată sentința în partea achitării lui Ușurelu I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 89 Cod penal (redacția legii 1961) și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care ultimul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal (redacția legii din 18 aprilie 2002), la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis. În rest apelul a fost respins și menținută sentința.

16. În motivarea soluției, instanța de apel a conchis, că în urma verificării și evaluării probelor prezentate de către procuror, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală, vinovăția inculpatului în săvârșirea omorului intenționat a lui Lupan G. a fost dovedită integral, de aceea concluzia primei instanțe privind achitarea inculpatului pe acest capăt de acuzare este pripită, fiind bazată pe concluzii eronate cu privire la conținutul probelor administrate la examinarea cauzei.

17. Decizia instanței de apel a fost atacată cu recurs ordinar de către avocatul Grigoraș R. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei de către instanța de apel, întemeindu-și recursul în baza art. 427 alin. (1) pct. 5), 16) Cod de procedură penală.

În motivarea recursului a invocat, că la examinarea cauzei de către instanța de apel au fost încălcate prevederile legii în ce privește citarea legală a inculpatului, deoarece după pronunțarea sentinței de achitare măsura preventivă aplicată acestuia a fost revocată, el urmând a fi citat în ordinea stabilită lege și audiat la judecarea cauzei în ordine de apel.

Instanța de apel contrar indicațiilor formulate în decizia instanței de recurs din 31 iulie 2012, a citat inculpatul direct prin scrisori recomandate în Republica Italia, fără aplicarea prevederilor Legii nr. 371 din 01.12.2006, ce reglementează expres modul de comunicare a actelor de procedură în asemenea cazuri. Circumstanțele expuse au condiționat rejudecarea cauzei în lipsa inculpatului, cu încălcarea de către instanță a prevederilor legale, rejudecarea cauzei și vicierea fundamentală a procedurii prin încălcarea dreptului inculpatului la un proces echitabil.

Probelor administrate pe dosar nu li s-a dat o apreciere cuvenită în conformitate cu legislația în vigoare, fiind eronat constatată vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 89 Cod penal (în redacția din 24 martie 1961).

18. Prin decizia Colegiului penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 25 noiembrie 2014, a fost admis recursul declarat, casată decizia instanței de apel din 09 iulie 2014 și dispusă rejudecarea cauzei de către Curtea de Apel Cahul.

În motivarea hotărârii sale, instanța de recurs a indicat, că instanța de apel la examinarea cauzei a comis erori de drept ce nu pot fi corectate în instanța de recurs, pronunțând soluția fără respectarea prevederilor legale și a jurisprudenței CEDO.

Instanța de recurs a considerat, că concluzia instanței de apel cu privire la faptul că inculpatul se eschivează de la prezentarea în instanța de judecată este neîntemeiată și pripită, deoarece instanța de apel nu a întreprins măsurile necesare de citare legală a inculpatului, în conformitate cu Legea nr. 371 din 01.12.2006 cu privire la asistența juridică internațională în materie penală, potrivit indicațiilor instanței de recurs, reieșind din informația parvenită de la Ministerul Afacerilor Interne din 27.09.2011 prin s-a constatat locul aflării inculpatului Republica Italia, orașul Padova, str. Settevalli 38, numărul de tel. 0039389941488, precum și nu a ținut cont și de indicațiile instanței de recurs, ce a atras atenția asupra faptului că la f.d. 18, v. IV, este anexată o explicație din numele inculpatului, prin care ultimul indică adresa și numărul de telefon la care poate fi contactat.

Prin urmare, instanța de recurs a constatat, că în materialele dosarului lipsesc probe, ce ar confirma citarea legală a inculpatului, precum și că instanța, părțile participante la judecarea cauzei, au întreprins măsurile necesare pentru asigurarea dreptului de participare la ședința de judecată a inculpatului, drept prevăzut de art. 321 Cod de procedură penală, astfel nefiind constatat faptul, că inculpatul s-a eschivat cu rea-voință de la prezentarea în instanța de judecată

19. Prin încheierea Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 23 decembrie 2014, a fost admisă declarația de abținere a judecătorilor Curții de Apel Cahul și desemnată Curtea de Apel Chișinău, pentru judecarea în ordine de apel a cauzei penale în privința lui Ușurelu I. învinuit de comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, art. 89, art. 15, 88 pct. 4) Cod penal (redacția legii 1961).

20. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, a fost admis apelul declarat, casată sentința în partea achitării lui Ușurelu I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 89 Cod penal (redacția legii 1961) și pronunțată, în această parte, o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care ultimul a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 145 alin. (1) Cod penal (redacția legii din 18 aprilie 2002), la 10 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip închis. În rest a fost menținută sentința.

21. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat, că Ușurelu I., în seara de 03 spre 04 ianuarie 2000, în urma relațiilor ostile apărute imediat, în urma bătăii ce a avut loc în curtea casei lui Șerbina N., amplasată în satul Colibași, r-nul Cahul, unde se afla și Lupan G., având scopul de a-l omorî pe ultimul din armă de foc încărcată cu alice, pe care o avea la sine, a efectuat o împușcătură în direcția lui Lupan G., provocându-i ultimului leziuni corporale grave, periculoase pentru viața, în urma cărui fapt, acesta a decedat în Spitalul raional Cahul. Astfel, inculpatul a comis infracțiunea prevăzută de art. 145 alin. (1) Cod penal, omorul unei persoane.

În opinia instanței de apel, cu toate că inculpatul nu a recunoscut vina în comiterea infracțiunilor imputate, vina acestuia în săvârșirea infracțiunii prevăzute de

art. 145 alin. (1) Cod penal, se dovedește integral prin declarațiile succesoriului victimei Lupan G., martorilor Șerbina N., Lupan V., Iaconi V., Bria N., Ghencea E. și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 5 din 16.02.2000.

Instanța de apel a considerat, că faptele inculpatului trebuie să fie corect calificate conform prevederilor art. 145 alin. (1) Cod penal și nu conform prevederilor art. 89 Cod penal (în redacția legii 1961), deoarece sancțiunea art. 145 alin. (1) Cod penal (închisoare de până la 15 ani) este mai blândă decât sancțiunea prevăzută de art. 89 Cod penal (redacția legii 1961) (închisoare de până la 20 ani), astfel, conform prevederilor art. 10 Cod penal, în cazul dat, legea nouă are efect retroactiv. Astfel, concluzia primei instanțe este una eronată, la examinarea cauzei aceasta nu a dat o apreciere corectă și profundă probelor, iar la adoptarea sentinței a reținut drept veridice doar declarațiile inculpatului, lăsând fără apreciere declarațiile succesoriului victimei și a martorilor.

Instanța de apel a respins argumentele apărării, precum că au expirat termenele de prescripție de tragere la răspunderea penală, deoarece termenul de prescripție a fost suspendat de la 07.04.2000, până în anul 2008, când inculpatul a fost extrădat din Republica Italia și din acest moment a început a curge termenul de prescripție de tragere la răspunderea penală, însă la 26.09.2013, acesta din nou a fost anunțat în căutare, deja de către Curtea de Apel Bender, deci termenul de prescripție s-a suspendat până la momentul când inculpatul s-a prezentat în ședința de judecată a Curții de Apel Chișinău la data de 13 octombrie 2015, astfel reieșind din prevederile art. 60 Cod penal, nu au expirat termenii de prescripție de tragere la răspunderea penală a inculpatului.

De asemenea, instanța de apel referitor la calcularea termenului de prescripție de tragere la răspunderea penală, a menționat că sunt aplicabile prevederile art. 60 Cod penal și nu prevederile art. 46 Cod penal (redacția legii 1961), deoarece termenele de prescripție prevăzute în art. 46 Cod penal (redacția legii 1961), nu expiraseră la momentul adoptării noului Cod penal în anul 2002 și nici la intrarea în vigoare a acestuia în anul 2003, astfel, în speță, sunt aplicabile prevederile art. 60 Cod penal.

Referitor la solicitarea acuzatorului de stat, privind recunoașterea lui Ușurelu I. vinovat de comiterea infracțiunii prevăzute de art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, instanța de apel a menționat că acuzarea nu a prezentat careva probe în acest sens, mai mult ca atât, în ședința instanței de apel, fiind audiat, Beșliu V. a precizat, că Ușurelu I. nu este persoana care a tras în el, cel care a tras fiind o persoană cu mult mai în vârstă.

Prin urmare, instanța de apel a constatat, că vina inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. art. 27, 145 alin. (1) Cod penal, nu este dovedită prin careva probe, din care considerent, a respins argumentele procurorului în această parte ca nefondate.

La stabilirea pedepsei inculpatului, instanța de apel a ținut cont de prevederile art. 7 alin. (1), 61, 75 Cod penal, de faptul că în cauză nu au fost constatate careva circumstanțe atenuante și agravante, la evidența medicului narcolog și psihiatru nu se află, anterior a fost judecat, iar la momentul comiterii infracțiunilor antecedentele penale nu erau stinse, astfel instanța de apel a constatat starea de recidivă, prevăzută

de art. 34 Cod penal, fixând pedeapsa închisorii pe un termen de 10 ani, pentru a nu-i agrava situația în propriul apel, deoarece deciziile Colegiilor penale ale Curții de apel Comrat și Bender, prin care inculpatul a fost condamnat la 10 ani închisoare, au fost casate la recursurile părții apărării.

22. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către:

22.1 Procuror, prin care solicită casarea parțială a acesteia, cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel, într-un alt complet de judecată.

În motivarea recursului invocă:

- instanțele de fond prin achitarea lui Ușurelu I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), nu au apreciat corect circumstanțele cauzei, deoarece vina inculpatului și-a găsit confirmarea atât prin materialele dosarului penal, cât și prin depozițiile părții vătămate și a martorilor;

- fiindu-i înaintată învinuirea și în baza art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961) (f.d. 251-251, 266-267 v. II), inculpatul cu mâna proprie a scris în procesul-verbal, că învinuirea o recunoaște în întregime, se căiește sincer de cele comise, pentru ce și a semnat;

- inculpatul în noaptea de 3 spre 4 ianuarie 2000, s-a aflat la fața locului și a comis omorul în privința lui Lupan G., fapt ce demonstrează comiterea tentativei de omor și în privința lui Beșliu V.;

- instanța de apel urma să aprecieze critic declarațiile părții vătămate Beșliu V., care a declarat că inculpatul nu a tras în el, deoarece declarațiile învinuitului date în cadrul urmăririi penale prin care și-a recunoscut vina coroborează cu expertizele medico-legale;

- instanța de apel nu a luat în considerație probele prezentate de acuzatorul de stat, nu a argumentat din ce motive a admis doar parțial apelul procurorului și a omis să se expună asupra capătului de acuzare pe art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961);

- cu referire la episodul privind învinuirea inculpatului în baza art. 89 Cod penal (redacția legii 1961), consideră că hotărârea instanței de apel în partea calificării acțiunilor inculpatului în baza art. 145 alin. (1) Cod penal și recunoașterea vinovăției acestuia este întemeiată, însă instanța de apel a aplicat art. 60 Cod penal, contrar prevederilor art. 10 Cod penal.

În drept, procurorul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

22.2 Avocatul Tocan R. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia cu menținerea sentinței.

În motivarea recursului invocă:

- hotărârea instanței de apel a fost adoptată cu derogare de la art. 10 Cod penal și art. 46 Cod penal (redacția legii 1961), astfel s-au scurs mai mult de 15 ani din ziua săvârșirii infracțiunii incriminate;

- acuzarea nu a prezentat nici o probă ce ar confirma vinovăția lui Ușurelu I., iar martorii și părțile vătămate au declarat că nu cunosc nimic;

- în prima instanță s-a constatat, că toți martorii acuzării sunt posesori de arme cu țeavă;

- probele acuzării se limitează la declarațiile martorilor, însă acestea sunt concluziile proprii ale martorilor și succesului victimei, reprezentând probe indirecte, nefiind verificate din surse originare și coroborate cu alte probe.

În drept, avocatul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală.

23. Judecând recursurile declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal lărgit concluzionează, că acestea urmează a fi admise, cu casarea parțială a hotărârii instanței de apel, în partea condamnării inculpatului în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, în rest, recursurile declarate urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Potrivit textului recursului declarat de către procuror, acesta invocă temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează, că hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel, în cazul în care *instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivului hotărârii sau acesta este expus neclar, sau instanța de apel a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.*

După cum rezultă din conținutul recursului, acuzatorul de stat nu este de acord cu achitarea lui Ușurelu I. de învinuirea adusă în baza art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), menționând că instanțele de fond nu au apreciat corect circumstanțele cauzei, deoarece vina inculpatului și-a găsit confirmarea atât prin materialele dosarului penal, cât și prin depozițiile părții vătămate și a martorilor.

La acest capitol, Colegiul penal constată, că prima instanță conform prevederilor art. 314 Cod de procedură penală, judecând cauza, a cercetat nemijlocit, sub toate aspectele probele prezentate de părți, pe care le-a evaluat în mod obiectiv, ce au format convingerea judecătorului, că vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii incriminate nu a fost dovedită, iar Ușurelu I. a fost achitat de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Instanța de apel, respectând prevederile art. 414 Cod de procedură penală, a supus unei verificări minuțioase toate probele administrate și a conchis asupra temeiniciei soluției pronunțate de prima instanță, deoarece învinuirea înaintată de acuzatorul de stat în baza art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), nu și-a găsit confirmare în ședința de judecată.

La baza acestei concluzii instanțele de fond au pus declarațiile:

- părții vătămate Beșliu V., care a declarat că Ușurelu I. nu este persoana care a tras în el, cel care a tras fiind o persoană cu mult mai în vârstă;
- martorului Șerbina N., care a menționat că Beșliu V. nu a zis cine l-a împușcat și că nu a cunoscut persoana care a tras în el;
- martorului Bria N. conform căruia, în Beșliu V. a fost efectuată o împușcătură, dar nu știe cine a împușcat.

Astfel, Colegiul penal constată, că instanțele de fond corect, reieșind din probele administrate în cauză, au ajuns la concluzia că, acuzatorul de stat nu a prezentat careva probe ce ar demonstra faptul, că anume Ușurelu I. a efectuat împușcătura din arma în direcția lui Beșliu V., iar faptul că Ușurelu I. a comis omorul în privința lui Lupan G., nu demonstrează comiterea tentativei de omor și în privința lui Beșliu V., astfel instanțele de fond just au conchis achitarea acestuia de învinuirea adusă în baza art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), din motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat.

Cu referire la un alt motiv de critică din recursul procurorului prin care menționează, că fiindu-i înaintată învinuirea și în baza art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), inculpatul cu mâna proprie a scris în procesul-verbal că învinuirea o recunoaște în întregime, astfel declarațiile învinuitului coroborează cu expertizele medico-legale, instanța de recurs verificând actele și lucrările dosarului constată, că conform procesului-verbal de audiere a învinuitului din 23.05.2008, la care face referire recurentul (f.d. 266-267, v. II), rezultă că Ușurelu I. a fost audiat pe marginea învinuirii expuse în ordonanța de punere sub învinuire din data de 18.02.1999 (f.d. 247-249 v. II), adică în comiterea jafului, unde a declarat că recunoaște vina în întregime anume pentru această infracțiune, dar nu în comiterea tentativei de omor. Mai mult ca atât, Colegiul penal atestă faptul, că ulterior inculpatul fiind audiat în baza învinuirii expuse în ordonanța de punere sub învinuire din data de 13.06.2006, în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal (redacția legii 2002), art. 89, art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961) a confirmat că vina în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 187 alin. (2) lit. b), d), e), f) Cod penal, o recunoaște în întregime, pe când învinuirea în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961) nu o recunoaște.

Cât privește rapoartele de expertiză medico-legală, instanța de recurs reține, că acestea doar constată faptul cauzării leziunilor corporale lui Beșliu V., dar nu demonstrează că anume inculpatul a efectuat împușcătura din arma, în direcția lui Beșliu V.

În urma celor expuse, instanța de recurs atestă, că o dată ce acuzarea nu a prezentat probe, ce ar confirma faptul participării lui Ușurelu I., la comiterea infracțiunii prevăzute de art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), instanța de apel corect a menținut sentința de achitare în privința acestuia, pe acest capăt de acuzare, pe motiv că fapta nu a fost săvârșită de inculpat. Totodată, instanțele judecătorești au examinat în mod corespunzător circumstanțele de fapt și de drept, toate probele acumulate, fiind corect apreciate prin prisma art. 101 Cod de procedură penală. Astfel, Colegiul penal statuează, că nu se constată prezența a careva dubii privind

nevinovăția inculpatului în săvârșirea acțiunilor incriminate lui în baza art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961), instanța de apel motivându-și soluția adoptată, oferind răspunsuri la toate motivele acuzatorului de stat expuse în apel, iar hotărârea atacată cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția.

În continuare, Colegiul penal relevă că, potrivit textului recursului declarat de către avocatul Tocan R. în numele inculpatului, titularul acestuia invocă de drept temeiurile prevăzute de art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală, care stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazurile în care instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii sau acesta este expus neclar sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței; nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Verificând probatoriul administrat în cauză prin prisma opiniei recurentului, în sensul că inculpatul nu a săvârșit infracțiunea imputată în baza art. 89 Cod penal (redacția legii 1961), Colegiul o consideră ca neîntemeiată.

Instanța de recurs reține, că rejudecând cauza și verificând probele în ședința de judecată instanța de apel a motivat detaliat și clar soluția adoptată în urma propriei analize și examinări coroborate a probelor ce au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei, expunându-se argumentat din care motive a ajuns la concluzia de vinovăție a inculpatului în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 89 Cod penal (redacția legii 1961).

În același timp, instanța de apel casând sentința primei instanțe în această parte și recunoscându-l pe Ușurelu I. vinovat de săvârșirea infracțiunii imputate, și-a argumentat soluția prin faptul că, din declarațiile succesoriului părții vătămate, a martorilor și din probele materiale prezentate în cauză, cert se demonstrează comiterea de către inculpat a infracțiunii de omor a lui Lupan G., probe ce sânt descrise amănunțit în hotărârea judecătorească (f.d. 152-167, v. VI).

Astfel, instanța de apel reținând circumstanțele de fapt ale cauzei și-a motivat concluzia prin cumulul de probe administrate în cauză, cărora le-a dat o apreciere justă și obiectivă, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, stabilind cu certitudine toate aspectele de fapt și de drept.

De asemenea, nu este fondată nici critica recurentului, în sensul pretinderii că Ușurelu I. nu este vinovat în comiterea omorului lui Lupan G., iar martorii au declarat că nu cunosc nimic. Dimpotrivă, instanța de recurs atestă că faptul comiterii infracțiunii de omor anume de către inculpat, se confirmă prin probele cercetate și verificate de instanța de apel și anume:

- declarațiile martorului Șerbina N. care a declarat, că în casă de la rănitul Lupan G., în prezența martorilor Bria N., Ghencea E., Șerbina L., a auzit cum a spus că a fost împușcat de Ușurelu I., de asemenea în drum spre spital și la spital a repetat același lucru, menționând că a văzut bine cum Ușurelu I. a tras în el;

- declarațiile succesorului părții vătămate Lupan L., conform căreia a aflat de la frații soțului Lupan Vasile și Lupan Vadim, că Lupan G. este rănit și că în el a tras Ușurelu I. denumit „Cimilea”, despre care fapt le-a comunicat soțul personal;

- declarațiile martorului Lupan Vasile, care a menționat că la spital fratele Lupan G. i-a comunicat că „Cimilea”, adică Ușurelu I. a împușcat în el din arma sa;

- declarațiile martorului Iaconi V., din care rezultă că Lupan G. i-a comunicat că Ușurelu I. este persoana care a împușcat în el;

- declarațiile martorului Bria N., care a indicat că în timpul împușcării a auzit cum Lupan G. a spus „Cimilea” și s-a apucat de partea stângă, iar când examinau rana lui Lupan G., fratele acestuia l-a întrebat dacă este convins că în el a împușcat Ușurelu I., la care acesta a confirmat;

- declarațiile martorului Ghencea E., care a menționat că Lupan G. le-a spus că în el a tras „Cimilea”.

Instanța de recurs conchide, că toate aceste probe coroborează între ele și indică direct la Ușurelu I. că a comis infracțiunea de omor a lui Lupan G., din care considerent instanța de recurs respinge și argumentul recurentului, precum că toți martorii acuzării sunt posesori de arme cu țeavă, deoarece probele expuse mai sus confirmă, că anume Ușurelu I. l-a împușcat din arma sa pe Lupan G.

La fel, este nefondată și critica din recursul avocatului, precum că probele acuzării se limitează la declarațiile martorilor și succesorului victimei, reprezentând probe indirecte, nefiind verificate din surse originare și coroborate cu alte probe.

În acest sens, Colegiul penal lărgit reține că veridicitatea declarațiilor succesorului părții vătămate și a martorilor sus-menționați, precum că Lupan G. le-a comunicat că Ușurelu I. a tras în el din arma de foc, se confirmă și prin raportul de expertiză medico-legală nr. 5 din 16.02.2000 (f.d. 12-13 v. II), în care este stipulat că moartea lui Lupan G. a survenit de insuficiența acută cardiacă, ca consecință a provocării acestuia a leziunilor corporale grave periculoase pentru viață, sub formă de plăgi prin împușcatură din armă de foc cu încărcătură alice, străpungând peretele inimii. După provocarea leziunilor corporale lui Lupan G., ultimul a mai fost în stare să efectueze mișcări voluntare, să vorbească.

Astfel, Colegiul penal lărgit consideră juste concluziile instanței de apel, precum că întreaga sistemă de probe analizate coroborează între ele și demonstrează cu certitudine vinovăția lui Ușurelu I. în comiterea omorului lui Lupan G.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit concluzionează că argumentele recursurilor declarate de procuror în partea achitării lui Ușurelu I. de învinuirea în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 15, 88 Cod penal (redacția legii 1961) și de către avocatul Tocan R. în numele inculpatului, în partea recunoașterii vinovăției inculpatului în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, sânt neîntemeiate și urmează a fi respinse ca inadmisibile.

Totodată, conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecând recursul, instanța de recurs este în drept de al admite, cu casarea parțială sau totală a hotărârilor atacate, să rejudece cauza și să pronunțe o nouă hotărâre, dacă nu se agravează situația condamnatului.

Din conținutul recursurilor declarate de către procuror și avocatul, Tocan Rodion, în numele inculpatului, se desprinde și faptul, că autorii acestora consideră că instanța de apel l-a condamnat pe Ușurelu I. în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, aplicând prevederile art. 60 Cod penal, contrar prevederilor art. 10 Cod penal.

Așadar, Colegiul penal reține, că instanța de apel prin hotărârea sa l-a condamnat pe Ușurelu I. în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, la 10 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip închis, indicând referitor la calcularea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, că sunt aplicabile prevederile art. 60 alin. (1) lit. d) și art. 60 alin. (5) Cod penal și nu prevederile art. 46 Cod penal (redacția legii 1961), totodată menționând că nu au expirat termenii de prescripție de tragere la răspundere penală a inculpatului, deoarece termenul de prescripție a fost suspendat.

Analizând decizia atacată, în raport cu circumstanțele cauzei constatate în prezenta speță, Colegiul penal lărgit atestă, că soluția instanței de apel este neîntemeiată, în partea condamnării inculpatului în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, la adoptarea căreia nu s-a ținut cont de prevederile art. 10 Cod penal, care prevede că (1) legea penală care înlătură caracterul infracțional al faptei, care ușurează pedeapsa ori, în alt mod, ameliorează situația persoanei ce a comis infracțiunea are efect retroactiv, adică se extinde asupra persoanelor care au săvârșit faptele respective până la intrarea în vigoare a acestei legi, inclusiv asupra persoanelor care execută pedeapsa ori care au executat pedeapsa, dar au antecedente penale. (2) Legea penală care înăsprește pedeapsa sau înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv.

Conform art. 60 alin. (5) Cod penal, curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării. Însă persoana nu poate fi trasă la răspundere penală dacă de la data săvârșirii infracțiunii au trecut 25 de ani și prescripția nu a fost întreruptă prin săvârșirea unei noi infracțiuni.

La fel, Colegiul penal lărgit menționează, că la data săvârșirii infracțiunii era în vigoare Codul penal în redacția anului 1961, care în art. 46 alin. (3) Cod penal (redacția legii 1961) prevedea, că prescripția este suspendată, dacă persoana, care a săvârșit infracțiunea, se sustrage de la anchetă sau judecată. În aceste cazuri prescripția intră în vigoare din nou din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării. Însă persoana nu poate fi trasă la răspundere penală dacă de la data săvârșirii infracțiunii au trecut cincisprezece ani și prescripția n-a fost întreruptă prin săvârșirea unei noi infracțiuni.

La caz, Colegiul lărgit menționează că norma penală care înrăutățește situația persoanei vinovate de săvârșirea unei infracțiuni nu are efect retroactiv, fapt reflectat și în pct. 53 al Hotărârii Curții Constituționale nr. 14 din 27.05.2014, care statuează că în sensul art. 22 din Constituție în coroborare cu art. 10 Cod penal, neretroactivitatea legii penale vizează orice circumstanță care duce la înrăutățirea situației persoanei, fără a se limita doar la mărimea și categoria pedepsei aplicate, astfel încorporând și instituția prescripției tragerii la răspundere penală.

Generalizând cele expuse, Colegiul penal conchide, că în situația dată instanța de apel injust a considerat, că sunt aplicabile prevederile art. 60 Cod penal și nu prevederile art. 46 Cod penal (redacția legii 1961), deoarece luând în considerație prevederile art. 10 Cod penal, instanța de recurs concluzionează că art. 60 alin. (5) al Codului penal actual, care prevede termenul de prescripție de 25 de ani, stabilește o situație mai aspră decât prevederile art. 46 alin. (3) Cod penal (redacția legii 1961), care era în vigoare la momentul săvârșirii infracțiunii, prin ce a fost admisă o eroare de drept, fiind interpretate eronat prevederile legale.

În mod concomitent, Colegiul penal lărgit atestă, că instanța de apel eronat a concluzionat și faptul că nu a expirat termenul de prescripție de tragere la răspundere penală a inculpatului, deoarece termenul de prescripție a fost suspendat.

În acest sens, instanța de recurs menționează, că omorul lui Lupan G. a fost săvârșit de Ușurelu I. în noaptea de 03 spre 04 ianuarie 2000, iar probe ce ar confirma faptul că de la data săvârșirii omorului și până în prezent, Ușurelu I. ar fi săvârșit alte infracțiuni nu au fost prezentate, din care considerente se constată, că termenul de prescripție de 15 ani a expirat la data de 03 spre 04 ianuarie 2015, astfel reieșind din cele expuse supra, fiind aplicabile prevederile art. 46 alin. (3) Cod penal (redacția legii 1961), termenul de prescripție a expirat, iar Ușurelu I. nu mai poate fi tras la răspundere penală.

Învederând cele menționate, Colegiul penal conchide că la data pronunțării hotărârii instanței de apel (16 februarie 2016), intervenise termenul de prescripție de tragere la răspundere penală a inculpatului, prevăzut de art. 46 alin. (3) Cod penal (redacția legii 1961) și astfel urma a fi încetat procesul penal în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, însă a fost admisă o eroare de drept, respectiv greșit a fost condamnat Ușurelu I. în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, fiind interpretate eronat prevederile legale.

Colegiul penal reține, că art. 332 Cod de procedură penală, stabilește că în cazul în care, pe parcursul judecării cauzei, se constată vreunul din temeiurile prevăzute în art. 53-60 din Codul penal, instanța, prin sentință motivată, încetează procesul penal în cauza respectivă.

Ținând cont de constatările expuse mai sus, Colegiul penal lărgit ajunge la concluzia de a admite recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Călugăreanu Vitalie și avocatul, Tocan Rodion, în numele inculpatului, corectând eroarea comisă de instanța de apel, fără a agrava situația condamnatului, rejudecând cauza în partea condamnării acestuia în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, cu pronunțarea unei noi hotărâri în această parte, conform căreia se dispune încetarea procesului penal în privința lui Ușurelu I. în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, prevăzut de art. 46 Cod penal (redacția legii 1961).

24. În conformitate cu art. art. 434, 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

DECIDE:

Se admit recursurile ordinare declarate de către procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Călugăreanu Vitalie și avocatul, Tocan Rodion, în numele inculpatului, în cauza penală în privința lui **Ușurelu Ion Constantin**, se casează parțial decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, în partea condamnării acestuia în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, rejudecă cauza și pronunță în această parte o hotărâre nouă, conform căreia se dispune încetarea procesului penal în privința lui Ușurelu Ion Constantin în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, prevăzut de art. 46 Cod penal (redacția legii 1961).

În rest, recursurile declarate se resping ca inadmisibile.

Celelalte dispoziții ale hotărârii atacate se mențin.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată pronunțată la data de 23 august 2016.

Președinte	Gordilă Nicolae
Judecător	Cobăneanu Ala
Judecător	Bejenaru Iurie
Judecător	Druță Ion
Judecător	Pitic Mariana

Opinie separată

a judecătorilor Ala Cobăneanu

cu privire la recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Călugăreanu Vitalie și avocatul Tocan Rodion, în numele inculpatului Ușurelu Ion împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, în cauza penală în privința inculpatului Ușurelu Ion Constantin, născut la 02 iulie 1972, originar din sat. Colibaș r-nul Cahul, cetățean al R. Moldova

Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție prin decizia din 02 august 2016 a admis recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Călugăreanu Vitalie și avocatul Tocan Rodion, în numele inculpatului Ușurelu Ion în cauza penală în privința lui Ușurelu Ion Constantin, a fost casată parțial decizia deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016, în partea condamnării acestuia în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, rejudecată cauza și pronunțată în această parte o hotărâre nouă, conform căreia a fost dispusă încetarea procesului penal în privința lui Ușurelu Ion Constantin în baza art. 145 alin. (1) Cod penal, în legătură cu intervenirea termenului de prescripție de atragere la răspundere penală, prevăzut de art. 46 Cod penal (redacția legii 1961).

Cu decizia adoptată prin votul majorității judecătorilor nu sunt de acord din următoarele motive.

Potrivit art. 60 alin. (5) Cod penal, curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării. Însă persoana nu poate fi trasă la răspundere penală dacă de la data săvârșirii infracțiunii au trecut 25 de ani și prescripția nu a fost întreruptă prin săvârșirea unei noi infracțiuni.

Prin prisma prevederilor susmenționate consider că la caz urma a fi menținută decizia Curții de Apel Chișinău din 16 februarie 2016.

Or, este cert că Ușurelu Ion, la 07 aprilie 2000 a fost anunțat în căutare, pentru comiterea infracțiunilor prevăzute de art. 89 și 88 Cod penal (în redacția anului 1961), fiind extrădat în anul 2008 din Italia, iar la 26 septembrie 2013, acesta iarăși a fost anunțat în căutare de Curtea de Apel Chișinău.

Ca urmare, consider că instanța de apel corect a constatat că termenul de prescripție de tragere la răspundere penală a inculpatului Ușurelu Ion nu a expirat, acest termen fiind suspendat de la 07 aprilie 2000 până în anul 2000 și de 26 septembrie 2013 până la 13 octombrie 2013, astfel că, la momentul intrării în vigoare a noului cod penal, termenul de prescripție prevăzut la art. 46 Cod penal (redacția anului 1961), nu expirase.

În acest context, țin să menționez că aplicarea termenului de prescripție, prin prisma art. 10 Cod penal, reținut de instanța de recurs la adoptarea deciziei din 02 august 2016, impune discutarea unei alte probleme ce ține de dreptul la viață, care este primul drept substanțial reglementat de Convenția Europeană a Drepturilor Omului și este garantat oricărei persoane, prin dispozițiile art. 2 din Convenție.

Or, Curtea Europeană indică faptul că dreptul la viață constituie un atribut inalienabil al persoanei umane și că el formează o valoare supremă printre drepturile omului.

De aceea, în aceste condiții, consider că crimele ce țin de viața persoanei urmează a fi tratat total diferit de alte infracțiuni prevăzute de codul penal.

Judecător

semnătura

Ala Cobăneanu